

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 224

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 martie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 503 din 21 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 1 pct. 5 și ale art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865	2–4
Decizia nr. 724 din 9 decembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (12) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	4–6
Decizia nr. 113 din 11 februarie 2026 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare, în ansamblul său	7–15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
88. — Decizie privind numirea domnului Békési Csaba Lajos în funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 503

din 21 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 1 pct. 5 și ale art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Mihaela-Carmen Munteanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Carmen Ionescu în Dosarul nr. 2.781/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 80D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.338D/2021 și nr. 1.339D/2021, având un obiect similar cu cel din primul dosar strigat, excepție ridicată de aceeași autoare în dosarele nr. 5/62/2020 și nr. 229/62/2020 ale Tribunalului Brașov — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Președintele Curții, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.338D/2021 și nr. 1.339D/2021 la Dosarul nr. 80D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că aspectele invocate privesc interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești și nu intră în competența de soluținare a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 15 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.781/3/2020, prin Încheierea din 16 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5/62/2020, și, respectiv, prin Încheierea din 25 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 229/62/2020, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și, respectiv, Tribunalul Brașov — Secția I civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură**

civilă din 1865. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Carmen Ionescu în cauze având ca obiect soluținarea unor cereri de revizuire a unor sentințe civile pronunțate în litigii de dreptul muncii.

8. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că art. 322 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă din 1865, care reglementează motivul de revizuire întemeiat pe descoperirea unor înscrisuri doveditoare noi, încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât ipoteza astfel prevăzută este una extrem de restrictivă, fiind aproape imposibil de utilizat chiar și în cazul în care una dintre părți a câștigat un proces în mod necinstit, tăinuind documente care ar fi demonstrat că partea adversă are dreptate. Se învederează că o situație specială apare în litigiile de dreptul muncii, în cazul în care angajatorul sancționează disciplinar un angajat sau când angajatorul poate induce în eroare un angajat prin ascunderea unor documente privitoare la raporturile de muncă. Dacă angajatul descoperă aspectele tănuite de angajator după pronunțarea sentinței și formulează o cerere de revizuire, aceasta se dovedește imposibilă din cauza restricțiilor prevăzute de lege. Se arată că termenul „*înscrisuri reținute*” este mult prea vag și intră în contradicție cu sintagma „*s-au descoperit*” din cuprinsul art. 322 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă din 1865, termenii „*reținut*” și „*descoperit*” excluzându-se reciproc. Legea nu definește exact termenii și situațiile în care se aplică, nu sunt reglementate limite și interpretări ale sintagmei „*înscris reținut*”, iar revizuirea devine inadmisibilă atât timp cât se bazează pe documente reținute de partea potrivnică.

9. Se susține, cu privire la art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, că sintagma „*dezbaterele sunt limitate la admisibilitatea revizuirii [...]*” este neconstituțională deoarece acționează ca o barieră în calea exercitării dreptului la un remediu efectiv și a dreptului la un proces echitabil, iar în situațiile mai sus menționate ar trebui ca revizuirea să fie admisibilă în principiu în toate cazurile.

10. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Brașov — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu conțin reglementări de natură să încalce prevederile constituționale invocate.

11. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul**, în dosarele nr. 1.338D/2021 și nr. 1.339D/2021, apreciază că excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă, iar, în subsidiar, neîntemeiată, având în vedere dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, conform cărora procedura de judecată și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite numai prin lege, iar legiuitorul are libertatea de a decide asupra condițiilor în care se pot exercita căile de atac.

13. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din dispozitivul încheierilor de sesizare, îl constituie prevederile art. 322 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă din 1865. Din actele Dosarului nr. 80D/2021 rezultă că autoarea a vizat și dispozițiile art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, iar instanța judecătorească nu a respins în mod expres cererea de sesizare a Curții cu această excepție de neconstituționalitate. În considerarea jurisprudenței instanței de contencios constituțional cu privire la stabilirea obiectului excepției în funcție de voința reală a părții, Curtea va analiza excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată (pentru identitate de rațiune, a se vedea Decizia nr. 567 din 31 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 24 iulie 2025, paragraful 11, sau Decizia nr. 201 din 9 aprilie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 27 august 2024, paragraful 23). Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 322 alin. 1 pct. 5 și ale art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, care au următorul conținut:

— Art. 322 alin. 1 pct. 5: *„Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...]*

5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;”;

— Art. 326 alin. 3: *„Dezbaterile sunt limitate la admisibilitatea revizuirii și la faptele pe care se întemeiază.”*

16. Dispozițiile legale criticate nu mai sunt în prezent în vigoare, Codul de procedură civilă din 1865 fiind abrogat expres prin art. 83 lit. a) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, însă soluția legislativă criticată în speță, cuprinsă în art. 322 alin. 1 pct. 5 și art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, se regăsește, în prezent, cu un conținut normativ similar, în cuprinsul art. 509 alin. (1) pct. 5 și, respectiv, al art. 513 alin. (3) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012. Însă, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea va analiza dispozițiile de lege criticate, întrucât acestea continuă să producă efecte juridice în litigiile în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

17. În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 21 alin. (1)-(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, astfel cum acesta se interpretează potrivit art. 20 din Constituție și prin prisma dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare, invocate de aceeași autoare, Curtea respingând, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 505 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 4 februarie 2019, și Decizia nr. 626 din 7 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 15 mai 2025.

19. Spre exemplu, prin Decizia nr. 626 din 7 noiembrie 2024, paragraful 20, Curtea a reținut, în esență, că aspectele criticate, referitoare, pe de o parte, la ipoteza în care se descoperă înscrisuri noi și, pe de altă parte, la înțelesul unor termeni prevăzuți de textele legale criticate, reprezintă chestiuni de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești și nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Cu privire la conținutul și întinderea celor două noțiuni cuprinzătoare, interpretarea, respectiv aplicarea legii, Curtea Constituțională a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța judecătorească este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 838 din 9 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 16 mai 2022). Așa fiind, raportat la cauzele deduse în concret judecării, modul în care instanțele care au judecat cererile de revizuire au înțeles să interpreteze și să aplice textele de lege criticate nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, aplicarea și interpretarea legii reprezentând atributul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție.

20. Așadar, modul în care instanțele au judecat cererile de revizuire, interpretând și aplicând textele de lege criticate, excedează controlului exercitat de Curtea Constituțională, astfel că, pentru identitate de rațiune, se impune respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 1 pct. 5 și ale art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Carmen Ionescu în Dosarul nr. 2.781/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și în dosarele nr. 5/62/2020 și nr. 229/62/2020 ale Tribunalului Brașov — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalului Brașov — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,

Mihaela-Carmen Munteanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 724

din 9 decembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (12) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Andrei Grigoraș	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (12) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Loredan George Grecică în Dosarul nr. 11.700/302/2021 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.246D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a comunicat la dosar o cerere prin care solicită judecarea în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se arată, în esență, că norma criticată se circumscrie fazei de executare a unei pedepse, fază care nu este supusă regulilor care guvernează faza de judecată. În acest context, situația juridică a persoanei condamnate nu este identică cu cea a inculpatului în procesul penal, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție. De asemenea, se susține că procedura instituită prin Legea nr. 254/2013 nu implică în mod necesar prezența persoanei condamnate, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor constituționale privind dreptul la un proces echitabil. Persoana condamnată poate formula apărări fie prin depunerea unor memorii ori concluzii scrise, fie prin angajarea unui apărător, fiind astfel garantat dreptul la apărare. Cu privire la criticile privind lipsa reglementării asistenței juridice obligatorii, se arată că acest drept nu trebuie confundat cu dreptul la apărare, doar acesta din urmă având caracter obligatoriu, în timp ce stabilirea cazurilor în care se impune asistența juridică obligatorie intră în competența legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 23 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 11.700/302/2021, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția**

de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (12) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Excepția a fost ridicată de Loredan George Grecică într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de autorul excepției împotriva încheierii judecătoarei de supraveghere a privării de libertate, în temeiul art. 56 alin. (9) din Legea nr. 254/2013.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că aducerea la judecată a persoanei condamnate doar la solicitarea instanței, precum și lipsa caracterului obligatoriu al asistenței juridice în procedura de soluționare a contestațiilor formulate împotriva încheierilor judecătoarei de supraveghere a privării de libertate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil. Se apreciază că, întrucât, prin reglementarea criticată, autorul contestației nu beneficiază de dreptul la asistență juridică obligatorie, iar prezența acestuia la termenul de judecată este condiționată de solicitarea instanței, sunt încălcate principiul oralității și cel al contradictorialității procesului penal, precum și dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție. În continuare, se susține că dreptul la un proces echitabil este încălcat și prin prisma faptului că persoana condamnată este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, în timp ce reprezentantul administrației penitenciarului, precum și procurorul au posibilitatea de a participa la judecată. Pentru aceleași argumente, se arată că este încălcat și dreptul la apărare.

7. În ceea ce privește criticile referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție se susține că se creează o stare de inegalitate între persoana condamnată, pentru care instanța nu a solicitat aducerea la termen, pe de o parte, și procurorul și reprezentantul administrației penitenciarului, pe de altă parte, întrucât persoana condamnată nu poate avea cunoștință de cele susținute în ședința de judecată de ceilalți participanți la proces. Se mai susține că dispozițiile art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013, potrivit cărora asistența juridică a persoanei condamnate nu este obligatorie în procedura de soluționare a contestației formulate împotriva încheierii judecătoarei de supraveghere a privării de libertate, contravin și prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție, întrucât, prin încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, este nesocotit principiul constituțional al statului de drept. Totodată, se susține că sintagma „doar la solicitarea instanței” din cuprinsul art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 nu respectă exigențele constituționale referitoare la precizia și claritatea legii, fiind invocate dispozițiile prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție.

8. Sunt invocate Directiva 2016/343/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, precum și Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate.

9. **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că procedura prevăzută de art. 39 alin. (14)-(19) din Legea nr. 254/2013 la care face trimitere art. 56 alin. (12) din aceeași lege nu are caracterul unei acuzații în materie penală, ci reprezintă o facultate a persoanei condamnate de a contesta pretensele încălcări ale drepturilor persoanelor private de libertate de către administrația

penitenciarului în cadrul căruia este executată pedeapsa. În acest sens, nu se poate reține o încălcare a dreptului la un proces echitabil. Cu privire la încălcarea dreptului la apărare se apreciază că o asemenea critică nu poate fi reținută întrucât persoana condamnată are posibilitatea să depună concluzii scrise, fiind citată la proces cu această mențiune.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 56 alin. (12) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2014, care au următorul conținut: „*Dispozițiile art. 39 alin. (14)-(19) se aplică în mod corespunzător.*”

14. Dispozițiile la care fac trimitere prevederile art. 56 alin. (12) din Legea nr. 254/2013 și care sunt criticate de autorul excepției de neconstituționalitate au următorul cuprins:

— Art. 39 din Legea nr. 254/2013: „[...] (16) *Persoana condamnată este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, în acest caz fiind audiată.*

[...]

(17) *Asistența juridică nu este obligatorie. În cazul în care procurorul și reprezentantul administrației penitenciarului participă la judecată, aceștia pun concluzii.*”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) care consacră statul de drept și calitatea legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia critică dispozițiile art. 56 alin. (12) din Legea nr. 254/2013 cu referire la art. 39 alin. (16) și (17) din aceeași lege, privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Curtea reține că prevederile art. 39 și cele ale art. 56 din Legea nr. 254/2013 se circumscriu celei de-a patra faze a procesului penal, și anume fazei de executare, art. 56 reglementând atât cu privire la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate, cât și cu privire la plângerea ce poate fi formulată de către acestea împotriva măsurilor privative la exercitarea drepturilor reglementate prin Legea nr. 254/2013, luate de către administrația penitenciarului, și cu privire la contestația ce se poate formula împotriva încheierii judecătoarei de supraveghere a privării de libertate prin care a fost soluționată plângerea.

17. Curtea reține că dispozițiile art. 56 alin. (12) cu referire la art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 au mai format obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la critici similare, fiind pronunțate, printre altele, Decizia nr. 187 din

29 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 13 iunie 2018, și Decizia nr. 310 din 18 iunie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1224 din 5 decembrie 2024, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

18. Prin Decizia nr. 310 din 18 iunie 2024, precitată, paragrafele 14-17, Curtea a reținut că prevederile art. 39 și 56 din Legea nr. 254/2013 reglementează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală, astfel încât aceasta nu este supusă regulilor de procedură care guvernează faza de judecată a procesului penal, având în vedere că situația juridică a persoanei condamnate nu este identică cu cea a inculpatului. Curtea a constatat că, în considerarea diferenței mai sus arătate, legiuitorul poate reglementa, în materia executării pedepselor, o procedură specială de soluționare a căilor de atac referitoare la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate, stabilite prin Legea nr. 254/2013, procedură care să nu mai implice în mod necesar prezența persoanei condamnate, fără ca în acest mod să fie încălcate dispozițiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil. Curtea a invocat, deopotrivă, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că garanțiile consacrate în materie penală de prevederile art. 6 din Convenție — egalitatea de arme, dreptul la apărare, contradictorialitatea — nu sunt aplicabile procedurilor privind executarea pedepselor (a se vedea, în acest sens, Decizia din 27 iunie 2006, pronunțată în Cauza *Szabo împotriva Suediei*, și Decizia din 23 octombrie 2012, pronunțată în Cauza *Ciok împotriva Poloniei*, paragraful 33).

19. De asemenea, tot prin Decizia nr. 310 din 18 iunie 2024, precitată, paragraful 18, Curtea a statuat și cu privire la asistența juridică, apreciind că aceasta nu este obligatorie în procedura de soluționare a contestației. În acest sens, Curtea a arătat că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind reglementat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care consideră că este necesar. Așadar, Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie. Curtea a reținut, prin aceeași jurisprudență, că stabilirea cazurilor în care asistența juridică este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului, care, conform art. 126 din Constituție, are deplină libertate de a reglementa (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.202 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 700 din 19 octombrie 2009, și Decizia nr. 365 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 12 august 2005). Curtea a arătat, totodată, că împrejurarea că o persoană este privată de libertate, ca urmare a unei condamnări definitive, nu este de natură să atragă aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie (a se vedea, Decizia nr. 486 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 24 ianuarie 2014). De asemenea, Curtea reține că în procedura de soluționare a contestației formulate împotriva încheierii judecătorești de supraveghere a privării de libertate, pronunțată în soluționarea plângerii, persoana condamnată are posibilitatea să își formuleze apărările prin intermediul memoriilor și concluziilor scrise, în temeiul art. 39 alin. (15) din Legea nr. 254/2013, indiferent dacă este adusă sau nu la judecată.

20. Analizând criticile de neconstituționalitate formulate în susținerea prezentei excepții, Curtea constată că atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior invocate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

21. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, motivată de faptul că persoana condamnată se află într-o poziție de inegalitate față de procuror și reprezentantul administrației penitenciare, care pot participa la ședința de judecată, Curtea reține că persoana condamnată poate depune memorii și concluzii scrise, iar conform tezei a doua a art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013 procurorul și reprezentantul administrației penitenciare pun concluzii scrise în cazul în care participă la judecată. Prin urmare, persoana condamnată, procurorul și administrația penitenciarelor beneficiază de aceleași drepturi procesuale, neputând fi reținută o încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție.

22. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, Curtea constată că autorul excepției nu formulează critici distincte de cele mai sus analizate, nerespectarea principiului constituțional al statului de drept reprezentând o consecință a pretensei încălcări a dispozițiilor art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție. Totodată, Curtea constată că, deși autorul excepției de neconstituționalitate invocă încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție susținând lipsa de claritate a sintagmei „doar la solicitarea instanței” din cuprinsul art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013, nu poate fi identificată o veritabilă critică de neconstituționalitate.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Loredan George Grecică în Dosarul nr. 11.700/302/2021 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 56 alin. (12) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Sectorului 5 București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Andrei Grigoraș

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 113

din 11 februarie 2026

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare, în ansamblul său

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Ioana-Marilena Chiorean	— magistrat-asistent
Cristian Nicolae Sima	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 14.584 din 24 decembrie 2025 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 5.181A/2025.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** Președintele României susține că legea criticată are ca obiect de reglementare completarea Legii minelor nr. 85/2003, în sensul că bunurile aflate în proprietatea publică și/sau privată a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere (inclusiv activitățile miniere aflate în derulare la data intrării în vigoare a legii) să poată fi concesionate prin atribuire directă către operatorii economici titulari ai unui drept de exploatare și/sau explorare conferit de autoritatea competentă, pentru continuitatea activităților miniere existente, iar terenurile situate în proximitatea exploatărilor miniere active, care nu fac parte din concesiunea existentă, să poată fi concesionate prin atribuire directă către titularii sus-menționați, în scopul extinderii perimetrului exploatării și valorificării optime a resurselor minerale. Durata concesiunii este egală cu întreaga perioadă de exercitare a dreptului de explorare și/sau de exploatare, iar inițiativa concesiunii sau a extinderii suprafeței concesionate poate aparține titularului dreptului de proprietate asupra bunurilor aflate în domeniul public ori privat, precum și operatorului economic titular al dreptului de exploatare și/sau explorare. Autoritatea publică competentă poate refuza, pe criterii obiective, concesiunea, inclusiv extinderea exploatării, prin hotărâre a autorității administrației publice locale deliberative, care se comunică titularului permisului ori licenței de explorare sau exploatare minieră în termen de 15 zile de la adoptare. Totodată, prin legea criticată este adusă o completare Legii nr. 102/2014, în sensul că statul sau unitățile administrativ-teritoriale să poată concesiona prin atribuire directă către persoane fizice locurile de înhumare ori de păstrare a urnelor cu cenușă din cimitirele sau din zonele special amenajate ale crematoriilor, aflate în proprietatea sau în administrarea lor, după caz.

4. Prin modul de adoptare și prin conținutul său normativ, legea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 61 alin. (2) și ale art. 75 referitoare la principiul bicameralismului, ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 35 ce instituie dreptul la mediu sănătos, art. 45 ce reglementează libertatea economică, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 alin. (2) lit. a) și e) ce instituie reguli referitoare la economie, pentru motivele expuse în cele ce urmează.

5. Referitor la motivele de neconstituționalitate extrinsecă se arată că, din analiza parcursului legislativ al legii criticate și din compararea formelor pe care aceasta le-a avut de la momentul inițierii și până la momentul adoptării, reiese că legea supusă controlului de constituționalitate contravine prevederilor art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție referitoare la principiul bicameralismului. Astfel, potrivit fișelor legislative disponibile pe pagina de internet a Senatului și, respectiv, pe cea a Camerei Deputaților, propunerea legislativă, intitulată „Lege pentru modificarea și completarea art. 315 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ”, a fost înregistrată pentru dezbatere la Senat, prima Cameră sesizată, în data de 25 martie 2025, iar în data de 6 mai 2025 a fost prezentată în Biroul permanent. În forma inițiatorului, propunerea legislativă avea în vedere introducerea după alin. (1) al art. 315 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ a unui nou alineat, alin. (11), cu următorul cuprins: „*Statul sau unitățile administrativ-teritoriale pot concesiona prin atribuire directă către persoane fizice locurile de înhumare ori de păstrare a urnelor cu cenușă din cimitirele sau din zonele special amenajate ale crematoriilor aflate în proprietatea sau administrarea lor, după caz.*” De asemenea, se propunea modificarea alin. (2) al art. 315 din Codul administrativ.

6. Potrivit expunerii de motive, propunerea legislativă a avut în vedere faptul că în majoritatea cazurilor procedurile de atribuire a locurilor de veci nu respectă prevederile Codului administrativ, deoarece au fost aprobate înainte de intrarea în vigoare a acestui act normativ, fiind, prin urmare, necesare clarificarea și simplificarea acestei probleme prin normarea procedurii de atribuire directă a locurilor de veci la nivel legislativ primar, pentru ca autoritățile administrației publice centrale și locale să iasă din această ambiguitate în care se află. Astfel, propunerea legislativă consta în modificarea și completarea art. 315 din Codul administrativ, prin introducerea alin. (11), care să permită statului (în cazul, de exemplu, al cimitirelor militare) ori administrațiilor publice locale să concesioneze prin atribuire directă locurile de înhumare ori de păstrare a urnelor cu cenușă din cimitirele sau din zonele special amenajate ale crematoriilor aflate în proprietatea sau administrarea lor, și prin modificarea alin. (2) al art. 315 în sensul exceptării de la obligația de întocmire a unui studiu de oportunitate în acest caz.

7. La data de 16 iunie 2025 a fost adoptată de Senat „Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, pentru modificarea și completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare”, prin care au fost aduse ample modificări și completări Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, completări Legii minelor nr. 85/2003, precum și completări art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare.

8. Astfel, în ceea ce privește Codul administrativ, intervențiile au vizat art. 314 — *Licitația*, art. 316 — *Reguli privind oferta și art. 319 — Determinarea ofertei câștigătoare din capitolul III — Modalitățile de exercitare a dreptului de proprietate publică al statului sau al unităților administrativ-teritoriale*, secțiunea a 3-a — *Concesionarea bunurilor proprietate publică*. Totodată, intervențiile aduse au vizat și art. 333 — *Actul administrativ prin care se aprobă închirierea*, art. 335 — *Etapă de transparență*, art. 336 — *Reguli privind oferta și art. 341 — Determinarea ofertei câștigătoare din secțiunea a 4-a — Închirierea bunurilor proprietate publică a aceluiași capitol*. În ceea ce privește Legea minelor nr. 85/2003, Senatul a stabilit că, prin excepție de la prevederile art. 363 — *Reguli speciale privind procedura de vânzare a bunurilor din domeniul privat din Codul administrativ*, regulile de la capitolul IV — *Drepturile și obligațiile titularului din Legea minelor nr. 85/2003* să fie completate cu un nou articol, art. 38². De asemenea, soluția legislativă propusă de inițiator a fost relocalată, renunțându-se la plasarea acesteia într-un alineat distinct, la art. 315 din Codul administrativ, și optându-se pentru plasarea acesteia la art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare.

9. Forma legii adoptată de Senat a fost prezentată în Biroul permanent al Camerei Deputaților, iar după parcurgerea procedurii de avizare și dezbateră a fost adoptată de aceasta în data de 10 decembrie 2025, cu un număr de 20 de amendamente admise, față de forma Senatului — potrivit Raportului comun al Comisiei juridice, de disciplină și imunități, Comisiei pentru industrii și servicii și Comisiei pentru administrație publică și amenajarea teritoriului —, cu titlul „Legea pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare”.

10. Față de modificările aduse în Camera decizională se arată că legea criticată contravine prevederilor art. 61 alin. (2) din Constituție referitoare la principiul bicameralismului, deoarece în Camera Deputaților legea a fost modificată semnificativ față de forma inițiatorului și, respectiv, față de forma adoptată de Senat. Au fost admise 20 de amendamente, fiind modificat titlul legii, eliminate toate intervențiile legislative asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și stabilită o cu totul altă soluție legislativă pentru art. 38² din Legea minelor nr. 85/2003.

11. Modificarea de ordin cantitativ care nu ar fi de natură, doar prin ea însăși, să determine încălcarea principiului bicameralismului este însoțită însă de modificări de concepție a reglementării. Astfel, cele 13 puncte ale art. I în forma legii adoptată de Senat în calitate de primă Cameră au fost eliminate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională. În ceea ce privește art. II din lege în forma legii adoptată de Senat, acesta a devenit art. I în forma adoptată de Camera Deputaților, iar la Camera decizională s-a produs o schimbare de esență, în sensul că, deși intervenția legislativă a fost realizată asupra aceluiași art. 38² din Legea minelor nr. 85/2003,

în realitate au fost adoptate noi prevederi, neavute în vedere de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată. Astfel, la acest articol, ce cuprindea două alineate, se prevedea în forma Senatului că, în cazul vânzării unui teren aflat în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere pe bază de licență ori permis de exploatare, titularii licențelor/permiselor de exploatare beneficiază de un drept de preempțiune la cumpărarea terenului aferent exploatarei. La Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, s-a intervenit asupra aceluiași art. 38² din Legea minelor nr. 85/2003, prin trei alineate, dar cu o altă finalitate și cu un alt conținut, care nu se mai referă la proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, ci și la proprietatea publică a acestora. În motivarea amendamentelor aduse la Camera decizională se susține că soluția legislativă respectă principiul bicameralismului, întrucât nu modifică obiectul de reglementare, ci menține aceeași finalitate, respectiv asigurarea accesului titularilor de licențe și permise la terenurile necesare activității miniere printr-un instrument juridic mai adecvat și în deplină concordanță cu principiile constituționale și cu logica propunerii legislative inițiale. Cu toate acestea, motivarea este contradictorie și, deși debutează cu argumentul potrivit căruia forma adoptată de Senat consacră, în favoarea titularilor de licențe sau permise de exploatare, un drept de preempțiune la cumpărare asupra terenurilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, ceea ce înseamnă posibilitatea dobândirii dreptului de proprietate, Camera decizională a reconsiderat această soluție, integrând-o într-un cadru mai larg, în care concesionarea prin atribuire directă constituie regula, iar vânzarea reprezintă un mijloc alternativ aflat la dispoziția autorității publice locale.

12. După cum se poate observa, nici forma inițiatorului, nici forma adoptată de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, nu au urmărit o intervenție legislativă care să aibă ca finalitate modificarea regimului juridic al exercitării dreptului de proprietate publică asupra terenurilor pe care se desfășoară activități miniere sau a terenurilor situate în proximitatea exploatărilor miniere active.

13. Astfel, Codul administrativ stabilește, în partea a V-a, regulile specifice privind proprietatea publică și privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale. Această parte este delimitată în două titluri distincte, respectiv titlul I, ce vizează „*Exercitarea dreptului de proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale*”, și titlul II, ce vizează „*Exercitarea dreptului de proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale*”. Intervenția legislativă a primei Camere sesizate a vizat instituirea unei excepții de la art. 363 din Codul administrativ, intitulat „*Reguli speciale privind procedura de vânzare a bunurilor din domeniul privat*”, plasat în capitolul III, intitulat „*Unele reguli privind exercitarea dreptului de proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale*”, al titlului II. Or, printr-o motivare contradictorie, Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a renunțat la instituirea unei excepții de la regulile speciale privind procedura de vânzare a bunurilor proprietate privată și a instituit derogări de la art. 312 din Codul administrativ, prin care sunt stabilite „*Reguli generale pentru atribuirea contractului de concesiune de bunuri proprietate publică*”, plasat în secțiunea a 3-a „*Concesionarea bunurilor proprietate publică*” a capitolului III al titlului I, capitol intitulat „*Modalitățile de exercitare a dreptului de proprietate publică al statului sau al unităților administrativ-teritoriale*”.

14. Se arată că principiul bicameralismului izvorăște din art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție. Art. 75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie pe cea de Cameră decizională. Ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului, ca organ reprezentativ suprem al poporului român, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră. În jurisprudența constituțională au fost stabilite criteriile esențiale, cumulative, pentru a se determina cazurile în care în procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de acestea. Chiar dacă aplicarea acestui principiu nu poate deturna rolul de Cameră de reflecție al primei Camere sesizate, legiuitorul trebuie să țină cont de limitele impuse de principiul bicameralismului, sens în care se invocă, în esență, deciziile Curții Constituționale nr. 1 din 11 ianuarie 2012, nr. 624 din 26 octombrie 2016, nr. 62 din 13 februarie 2018, nr. 472 din 22 aprilie 2008, nr. 429 din 21 iunie 2017 și nr. 298 din 26 aprilie 2018.

15. Se mai arată că regulile generale pentru atribuirea contractului de concesiune de bunuri proprietate publică de la care se derogă prin legea criticată fac parte din regimul juridic general al dreptului de proprietate publică. În ceea ce privește bunurile proprietate publică, în literatura juridică de specialitate s-a susținut că acestora li se aplică un „regim juridic exorbitant de drept public”, datorită interesului public care se dorește a fi satisfăcut prin utilizarea acestora, dar și datorită modului în care se nasc și se derulează raporturile juridice între subiectele de drept implicate. Or, în condițiile în care prima Cameră sesizată s-a raportat exclusiv la analiza și evaluarea exercitării dreptului de proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, nu se poate admite că o derogare de la regimul juridic exorbitant de drept public s-ar putea realiza printr-o simplă abatere inerentă de la forma adoptată de Camera de reflecție, ce nu a presupus schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege, a păstrat aspectele principale pe care aceasta le-a avut în vedere și nu a periclitat respectarea principiului bicameralismului — așa cum induce motivarea amendamentului adus la Camera decizională.

16. În concluzie, din analiza comparată a documentelor privind inițierea și desfășurarea procesului legislativ în cauză — respectiv a propunerii legislative, a formei adoptate de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, și a formei adoptate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională — se susține că există deosebiri majore de conținut juridic și o configurație semnificativ diferită între forma inițiatorului, forma primei Camere sesizate și forma adoptată de cea de-a doua Cameră, aspect ce contravine dispozițiilor art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție.

17. Referitor la motivele de neconstituționalitate intrinsecă se susține, în esență, că art. I din legea supusă controlului de constituționalitate contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5), ale art. 35, ale art. 45, ale art. 53 și ale art. 135 alin. (2) lit. a) și e) din Constituție, deoarece noua soluție legislativă privind posibilitatea concesiunii terenurilor situate în proximitatea exploatărilor miniere active, în scopul extinderii perimetrului exploatării și valorificării optime a resurselor minerale, vine în contradicție cu dispozițiile în vigoare ale art. 25² din Legea nr. 85/2003, care stabilesc expres condițiile în care extinderea perimetrului de exploatare este posibilă.

18. În plus, neclaritatea sintagmei „situate în proximitatea” este, la rândul ei, de natură să creeze nu doar dificultăți, ci și arbitrar în delimitarea în concret a ariilor respective. Similar, sintagma „valorificării optime a resurselor minerale” utilizată pentru a stabili scopul concesiunii terenurilor situate în proximitatea exploatărilor miniere active, care nu fac parte din concesiunea existentă, prin acordul titularului dreptului de proprietate asupra bunurilor aflate în domeniul public ori privat (stat sau unități administrative-teritoriale), este neclară și contravine capitolului III, intitulat „Regimul de punere în valoare a resurselor minerale” din Legea minelor nr. 85/2003, care, la art. 13, prevede că resursele minerale se pun în valoare prin activități miniere care se concesionează persoanelor juridice române sau străine ori se dau în administrare instituțiilor publice de către autoritatea competentă și de reglementare.

19. În concluzie, noua soluție legislativă este de natură să creeze confuzie atât cu privire la autoritatea competentă să își exprime acordul, cât și cu privire la extinderea perimetrului de exploatare. Astfel, exprimarea utilizată și lipsa de corelare cu regimul juridic actual al extinderii perimetrelor de exploatare lipsesc norma de claritate, precizie și previzibilitate în aplicare, aspect ce contravine principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție.

20. Totodată, se susține că soluția normativă de concesiune a terenurilor situate în proximitatea exploatărilor miniere active, care nu fac parte din concesiunea existentă, către titularii unor drepturi de exploatare și/sau explorare, în scopul extinderii perimetrelor exploatării și valorificării optime a resurselor minerale, încalcă și dispozițiile art. 35 din Constituție privind protecția dreptului la un mediu sănătos, respectiv pe cele ale art. 135 alin. (2) lit. e) referitoare la obligațiile statului în domeniul mediului. Introdus în urma revizuirii Constituției din anul 2003, dreptul la un mediu sănătos reprezintă un drept social-economic, care face parte din generația a treia a drepturilor, aparținând oricăror subiecte individuale de drept. Normele constituționale amintite instituie obligații pozitive ale statului de a proteja acest drept, inclusiv prin intermediul cooperărilor internaționale în domeniu. În acord cu aceste obligații, întregul regim de punere în valoare a resurselor minerale instituit prin Legea minelor nr. 85/2003 are la bază un sistem de garanții în vederea respectării și exercitării dreptului la un mediu sănătos.

21. Astfel, Legea minelor nr. 85/2003 definește, în dispozițiile art. 3 pct. 1, 16 și 21, termenii: „activitate minieră”, „garanție financiară pentru refacerea mediului” și „perimetru de prospecțiune, explorare și exploatare”. De asemenea, acordarea atât a licenței de explorare, cât și a licenței de exploatare are în vedere un perimetru ale cărui limite sunt prestabilite și cu constituirea unei garanții financiare corespunzătoare pentru refacerea mediului [art. 16 alin. (1), art. 20 și art. 22 alin. (1) lit. b) și d) din Legea nr. 85/2003].

22. Se arată că art. 35 din Constituție consacră un drept fundamental opozabil statului, iar una dintre obligațiile care revin statului este chiar cea de asigurare a cadrului legislativ pentru exercitarea acestui drept în executarea acestei obligații, desfășurarea activităților miniere în limitele perimetrelor de prospecțiune, explorare și exploatare și, implicit, punerea în valoare a resurselor minerale au fost reglementate în mod restrictiv, inclusiv din rațiuni ce au în vedere reglementarea protecției mediului, obiectiv de interes public major.

23. Or, noua soluție legislativă, ce permite extinderea perimetrelor respective în scopul exploatării și valorificării optime a resurselor minerale prin simpla încheiere a unor contracte de concesiune, eludează întregul regim juridic al punerii în valoare

a resurselor minerale și, implicit, al regimului sancționator în cazul încălcării obligațiilor stabilite la art. 39 prin raportare la art. 57 din Legea nr. 85/2003, cu privire la suprafețe față de care nu mai sunt prevăzute niciun fel de garanții — în contradicție cu obligația pozitivă a statului de creare a unui cadru legislativ și administrativ care să aibă drept obiectiv prevenirea eficace a daunelor asupra mediului și asupra sănătății umane (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 80 din 16 februarie 2014 și Hotărârea din 27 ianuarie 2009, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Tătar împotriva României*, paragraful 88), aspect ce contravine dispozițiilor art. 35 și art. 135 alin. (2) lit. e) din Constituție.

24. De asemenea, se susține că, având în vedere preambulul Legii nr. 85/2003, norma criticată contravine rațiunilor ce au în vedere transparența activităților miniere, concurența loială și liberul acces la activitatea economică, deoarece stabilește că terenurile situate în proximitatea exploatărilor miniere active, care nu fac parte din concesiunea existentă, pot fi concesionate prin atribuire directă către titularii drepturilor de explorare/exploatare, iar durata concesiunii este egală cu întreaga perioadă de exercitare a dreptului de explorare și/sau de exploatare conferit titularului de către autoritatea competentă în domeniul resurselor minerale, menținându-și valabilitatea atât timp cât aceste drepturi sunt în vigoare.

25. Dincolo de neclaritatea sintagmei „situate în proximitatea”, cu consecințe pe planul delimitării concrete a ariilor respective, se arată că atribuirea directă a contractelor publice este o temă sensibilă atât pentru autoritățile contractante, cât și pentru ofertanți.

26. În conformitate cu dispozițiile art. 45 și ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, într-o economie concurențială, transparența și concurența sunt esențiale, iar orice excepție trebuie să fie bine justificată.

27. Din motivarea amendamentului adus la Camera decizională, aceasta pare a fi asigurarea accesului titularilor de licențe și permise la terenurile necesare activității miniere. Din modul de redactare a normei, aceasta are în vedere scopul declarat al „extinderii perimetrului exploatării și valorificării optime a resurselor minerale”. Or, așa cum s-a arătat mai sus, justificarea noii soluții legislative — ce vizează scopul declarat al extinderii perimetrului exploatării și valorificării optime a resurselor minerale — contravine prin ea însăși regimului juridic al punerii în valoare a resurselor minerale (activitate reglementată, supusă autorizării statului și, deci, controlată de autoritatea publică) și nu se poate erija într-o justificare pentru încredințarea directă a contractelor de concesiune. Pe de altă parte, din perspectiva asigurării accesului, acesta este deja reglementat în capitolul II din Legea nr. 85/2003, intitulat *„Dobândirea folosinței și accesul la terenurile pe care se efectuează activități miniere”*.

28. Or, în temeiul art. 45 și al art. 135 alin. (2) lit. a) și e) din Constituție, într-o economie de piață, bazată pe liberă inițiativă și concurență, încredințarea directă a contractelor de concesiune a unor astfel de terenuri trebuie să constituie soluția de *ultima ratio*, aplicabilă doar în situații excepționale, care, în privința legii criticate, nu au fost justificate.

29. În plus, se invocă Decizia nr. 295 din 18 mai 2022, paragrafele 173 și 174, prin care Curtea Constituțională a statuat că inclusiv atunci când legiuitorul adoptă măsuri legislative în favoarea unor interese economice, el este obligat să legifereze ținând seama de prevalența ocrotirii mediului și menținerea echilibrului ecologic.

30. De asemenea, se susține că, în aplicarea condițiilor art. 53 din Constituție, principiul proporționalității impune astfel ca actele instituțiilor să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar în scopul realizării obiectivelor urmărite, prin aceasta înțelegându-se faptul că, în cazul în care este posibilă o alegere între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare, iar inconveniente cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile urmărite (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 295 din 18 mai 2022, paragraful 179). Or, în privința legii criticate, scopul este unul neclar. Așa cum s-a arătat, din motivarea amendamentului adus la Camera decizională, acesta pare a fi „asigurarea accesului titularilor de licențe și permise la terenurile necesare activității miniere”, iar din modul de redactare a normei, acesta pare a fi „extinderea perimetrului exploatării și valorificării optime a resurselor minerale”. În prima variantă, scopul ar fi legitim, însă nu și necesar, întrucât acesta este deja reglementat printr-o serie amplă de dispoziții în cadrul capitolului II din Legea nr. 85/2003, intitulat *„Dobândirea folosinței și accesul la terenurile pe care se efectuează activități miniere”*. În cea de-a doua variantă, scopul apare ca fiind unul nelegitim, întrucât eludează întregul regim juridic al punerii în valoare a resurselor minerale (inclusiv a regimului sancționator aferent), cu privire la suprafețe față de care nu mai sunt prevăzute niciun fel de garanții din perspectiva respectării dreptului la un mediu sănătos, consacrat de art. 35 și de art. 135 alin. (2) lit. e) din Constituție. Măsura concesionării prin atribuire directă nu reprezintă o măsură adecvată și necesară atingerii niciunuia dintre scopurile menționate, fiind de natură să încalce libertatea economică a altor agenți economici, fiind necesar ca legiuitorul să reglementeze mecanisme care să permită realizarea scopului urmărit fără a impune restrângeri excesive ale drepturilor individuale, indiferent de natura acestora. Totodată, în condițiile în care o atare măsură permite unei activități reglementate, supusă autorizării statului și, deci, presupus a fi controlată de autoritatea publică, de a eluda, cel puțin parțial, acest regim, cu posibil impact negativ asupra dezvoltării durabile și echilibrului ecologic, aceasta este una neadecvată și chiar excesivă. Așadar, prin măsura prevăzută, legiuitorul a încălcat și condiția constituțională de rezonabilitate a legiferării care decurge din principiul proporționalității garantat de art. 53 alin. (2) din Constituție.

31. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

32. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că, în ceea ce privește viciul de neconstituționalitate extrinsecă referitor la încălcarea prevederilor art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție, cu referire la încălcarea principiului bicameralismului, critica este întemeiată, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 472 din 22 aprilie 2008, nr. 429 din 21 iunie 2017, nr. 298 din 26 aprilie 2018, nr. 765 din 14 decembrie 2016, nr. 377 din 31 mai 2017, nr. 718 din 8 noiembrie 2017, nr. 356 din 30 mai 2018, nr. 1 din 11 ianuarie 2012, nr. 89 din 28 februarie 2017, nr. 624 din 26 octombrie 2016, nr. 710 din 6 mai 2009, nr. 392 din 6 iunie 2018 și nr. 581 din 20 septembrie 2018.

33. Se arată că, în prima Cameră sesizată, legea a fost adoptată cu modificări esențiale, reglementând în plus atât cu privire la modificarea și completarea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cât și cu privire la completarea Legii minelor nr. 85/2003. În Camera decizională, s-au adus modificări atât față de forma inițiatorului, cât și față de cea adoptată de Senat, respectiv prin promovarea unor soluții legislative noi care nu se integrează organic în actul normativ în discuție, schimbându-se astfel sensul reglementării (este vorba despre intenția de modificare a Legii minelor nr. 85/2003, prin renunțarea la soluția ce prevedea un drept de preempțiune la vânzarea terenurilor, în favoarea titularilor de licențe miniere, și introducerea soluției de concesiune, prin atribuire directă, către aceiași titulari, a bunurilor pe care se desfășoară activități miniere, dar și a terenurilor situate în proximitatea exploatărilor miniere active). Astfel, legea criticată reprezintă o normă care nu a parcurs circuitul legislativ în integralitate, întrucât, direct în etapa decizională a procesului de legiferare, intenția de reglementare a inițiatorului și forma adoptată de Senat au fost modificate cantitativ și substanțial în Camera Deputaților.

34. În ceea ce privește viciile de neconstituționalitate intrinsecă referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5), ale art. 35, ale art. 45 și ale art. 135 alin. (2) lit. a) și e) din Constituție, Guvernul susține că aceste critici sunt întemeiate.

35. Astfel, legea criticată nu întrunește exigențele de predictibilitate normativă, soluțiile sale nefiind corelate cu dispozițiile Legii minelor nr. 85/2003, în ceea ce privește modalitatea și condițiile de extindere a perimetrului de exploatare/explorare a resurselor miniere, a garanțiilor obligatorii care urmează să fie constituite în astfel de situații pentru a se asigura protecția mediului. Totodată, caracterul neclar al unor sintagme din cuprinsul legii criticate creează dificultăți de interpretare și de aplicare a normei legale, respectiv sintagmele „situate în proximitate” și „valorificării optime a resurselor minerale”. Invocă, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 447 din 29 octombrie 2013, nr. 193 din 6 aprilie 2022 și nr. 678 din 29 octombrie 2019 referitoare la exigențele constituționale privind calitatea legii.

36. Prin urmare, față de cele mai sus menționate, ținând seama de faptul că legiuitorul nu a prevăzut în noua reglementare norme exprese menite să asigure previzibilitate și certitudine modului de conformare la noile cerințe legale, în lipsa elementelor de circumstanțiere menționate mai sus, Guvernul arată că legea criticată a fost adoptată cu încălcarea principiului securității raporturilor juridice, a principiului legalității și a exigențelor de calitate a legii, subsumate principiului supremației Constituției consacrat de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

37. **Președintele Camerei Deputaților și președintele Senatului** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

38. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare, adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 10 decembrie 2025.

39. Analizând susținerile autorului obiecției de neconstituționalitate, rezultă că acesta critică atât din punct de vedere extrinsec legea în ansamblul său, cât și din punct de vedere intrinsec dispozițiile art. I din aceasta, dispoziții care au următorul cuprins:

„**Art. I.** — După articolul 38¹ din Legea minelor nr. 85/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 27 martie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, art. 38², cu următorul cuprins:

«**Art. 38².** — (1) Prin derogare de la prevederile art. 312 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare:

a) bunurile aflate în proprietatea publică și/sau privată a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere pot fi concesionate prin atribuire directă către operatorii economici titulari ai unui drept de exploatare și/sau explorare conferit de autoritatea competentă, pentru continuitatea activităților miniere existente;

b) terenurile situate în proximitatea exploatărilor miniere active, care nu fac parte din concesiunea existentă, pot fi concesionate prin atribuire directă către titularii prevăzuți la lit. a), în scopul extinderii perimetrului exploatării și valorificării optime a resurselor minerale. Durata concesiunii este egală cu întreaga perioadă de exercitare a dreptului de explorare și/sau de exploatare conferit titularului de către autoritatea competentă în domeniul resurselor minerale, menținându-și valabilitatea atât timp cât aceste drepturi sunt în vigoare.

(2) Inițiativa concesionării sau a extinderii suprafeței concesionate poate aparține titularului dreptului de proprietate asupra bunurilor aflate în domeniul public ori privat, precum și operatorului economic titular al dreptului de exploatare și/sau explorare. În vederea încheierii contractului de concesiune sau a actelor adiționale pentru extinderea perimetrului, operatorul economic transmite autorității publice competente următoarele documente:

a) copia licenței sau a permisului de exploatare și/sau explorare emis potrivit legii;

b) fișa de perimetru a terenului necesar pentru exploatarea și/sau explorarea optimă a resurselor.

(3) Autoritatea publică competentă poate refuza, pe criterii obiective, concesionarea terenurilor prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), inclusiv extinderea exploatării, prin hotărâre a autorității administrației publice locale deliberative, care se comunică titularului permisului ori licenței de explorare sau exploatare minieră în termen de 15 zile de la adoptare. În situația unui astfel de refuz, bunurile aflate în proprietatea publică și/sau privată a unității administrativ-teritoriale prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) nu pot fi concesionate, atribuite, transmise sau puse la dispoziția altor operatori economici, ori prin alte mijloace juridice, în scopul desfășurării de activități prevăzute de prezenta lege, sub sancțiunea nulității absolute a oricărui act juridic încheiat cu încălcarea acestei interdicții.»

40. Dispozițiile din Constituție invocate în motivarea obiecției de neconstituționalitate sunt cele cuprinse în art. 61 alin. (2) și art. 75 privind principiul bicameralismului, art. 1 alin. (5) referitor la exigențele privind calitatea legii, art. 35 privind dreptul la mediu sănătos, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și în art. 135 alin. (2) lit. a) și e) privind reguli referitoare la economia României și ocrotirea mediului înconjurător.

41. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii

condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, care trebuie îndeplinite sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordine, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27).

42. Sub aspectul titularului dreptului de sesizare, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, fiind formulată de Președintele României, care are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*.

43. Sub aspectul termenului de sesizare, Curtea reține că sesizarea de neconstituționalitate a fost depusă la Curtea Constituțională la data de 24 decembrie 2025. Legea pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare a fost adoptată în procedură generală de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 10 decembrie 2025, a fost depusă la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității sale la data de 15 decembrie 2025, apoi a fost trimisă la promulgare la data de 20 decembrie 2025. În temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament. Ținând cont de aceste dispoziții constituționale și având în vedere că legea care formează obiectul controlului de constituționalitate a fost trimisă la promulgare la data de 20 decembrie 2025, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de promulgare de 20 de zile, astfel că aceasta este admisibilă sub aspectul respectării termenului în care poate fi sesizată instanța de control constituțional.

44. Sub aspectul obiectului sesizării și al sferei de competență a Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional constată că sesizarea vizează o lege nepromulgată, și anume Legea pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare. De asemenea, Curtea reține că autorul obiecției de neconstituționalitate invocă motive de neconstituționalitate extrinsecă și motive de neconstituționalitate intrinsecă a legii supuse controlului de constituționalitate.

45. Prin urmare, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să efectueze controlul de constituționalitate în cauză.

46. Examinând legea criticată, prin prisma criticilor de neconstituționalitate extrinsecă formulate, Curtea observă că, în esență, autorul obiecției susține încălcarea dispozițiilor art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție referitoare la principiul bicameralismului.

47. Cu privire la derularea procedurii legislative în cazul legii criticate, Curtea reține următoarele: propunerea legislativă intitulată „Lege pentru modificarea și completarea art. 315 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57 din 3 iulie 2019 privind Codul administrativ” a fost înregistrată la Senat pentru dezbatere în data de 25 martie 2025, cu numărul L130/2025; ulterior transmiterii solicitărilor pentru obținerea avizelor cerute de lege și pentru punctul de vedere de la Guvern, Consiliul Legislativ a transmis, în data de 22 aprilie 2025, avizul favorabil, sub rezerva însușirii observațiilor cu privire la propunerea legislativă, una dintre observații vizând posibila încălcare a principiului unicității reglementării în materie, invocându-se, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 727 din 13 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 1 aprilie 2024; în urma avizării și primirii raportului favorabil cu amendamente de la comisia sesizată în fond, Comisia pentru administrație publică, propunerea legislativă a fost înscrisă pe ordinea de zi a Senatului; unul dintre amendamentele admise a vizat titlul propunerii legislative, care urma să aibă următorul cuprins: „Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, pentru modificarea și completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare”; alte amendamente admise au vizat modificarea și completarea art. 314, 316, 319, 333, 335, 336 și 341 din Codul administrativ, introducerea art. 38² în Legea minelor nr. 85/2003 (în sensul introducerii dreptului de preempțiune al titularilor licențelor/permiselor de exploatare la cumpărarea terenului aferent exploatarei, în cazul vânzării unui teren aflat în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere pe bază de licență ori permis de exploatare), precum și completarea Legii nr. 102/2014, prin introducerea art. 14 alin. (3) reglementând posibilitatea statului sau a unităților administrativ-teritoriale de a concesiona prin atribuire directă către persoane fizice locurile de înhumare sau de păstrare a urnelor de cenușă din cimitirele sau din zonele special amenajate ale crematoriilor aflate în proprietatea sau administrarea lor, după caz; în ședința Senatului din 16 iunie 2025 a fost votată „Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare”; ulterior, aceasta a fost înregistrată la Camera Deputaților, în data de 18 iunie 2025, cu numărul PL-x nr. 201/2025; după primirea avizelor, prin Raportul comun al Comisiei juridice, de disciplină și imunități, Comisiei pentru industrii și servicii și Comisiei pentru administrație publică și amenajarea teritoriului, s-a propus adoptarea propunerii legislative cu amendamente admise, acestea vizând modificarea titlului („Legea pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare”), eliminarea modificărilor și completărilor aduse Codului administrativ și introducerea art. 38² în Legea minelor nr. 85/2003, însă cu alt conținut decât cel din forma adoptată de Senat, introducându-se regula concesionării bunurilor aflate în proprietatea publică și/sau privată a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere prin atribuire directă către operatorii economici titulari ai unui drept de exploatare și/sau explorare conferit de autoritatea competentă; în ședința din 10 decembrie 2025, Camera Deputaților a adoptat Legea pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și

pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare, lege supusă controlului de constituționalitate.

48. Curtea constată că obiectul de reglementare al legii criticate îl constituie completarea Legii minelor nr. 85/2003 și a Legii nr. 102/2014. Așa cum este precizat în expunerea de motive, propunerea legislativă avea ca obiect de reglementare modificarea și completarea art. 315 din Codul administrativ, care, în prezent, reglementează excepțiile de la regula concesiunii bunurilor proprietate publică prin licitație publică. Astfel, potrivit art. 315 alin. (1) din Codul administrativ, *„Prin excepție de la prevederile art. 312 alin. (1), bunurile proprietate publică pot fi concesionate prin atribuire directă companiilor naționale, societăților naționale sau societăților aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea entităților prevăzute la art. 303 alin. (3)-(5), care au fost înființate prin reorganizarea regiilor autonome și care au ca obiect principal de activitate gestionarea, întreținerea, repararea și dezvoltarea respectivelor bunuri, dar numai până la finalizarea privatizării acestora, precum și prin hotărâre a Guvernului pentru societățile cu capital integral sau majoritar de stat care și-au asumat anterior trecerii bunului în proprietatea publică diverse obligații juridice pentru aceste bunuri, pe perioada existenței acestor obligații, caz în care dispozițiile art. 308 alin. (2) și art. 309-312 nu se aplică”*. Totodată, potrivit art. 315 alin. (4) din Codul administrativ, *„Concesionarea prevăzută la alin. (1) se aprobă prin hotărâre a Guvernului, a consiliilor locale, județene sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz”*.

49. Astfel, propunerea legislativă avea ca obiect de reglementare introducerea unei noi excepții de la regula privind concesiunea bunurilor proprietate publică doar prin licitație, și anume introducerea posibilității statului de a concesiona prin atribuire directă locurile de înhumare ori de păstrare a urnelor cu cenușă din cimitirele sau din zonele special amenajate ale crematoriilor aflate în proprietatea sau administrarea lor.

50. În forma adoptată de Senat, legea criticată modifica și completa regulile privind aplicarea procedurii licitației pentru atribuirea contractului de concesiune de bunuri proprietate publică, precum și regulile privind închirierea bunurilor proprietate publică (cuprinse în art. 314, 316, 319, respectiv art. 333, 335, 336 și 341 din Codul administrativ); completa Legea minelor nr. 85/2003 cu art. 382, în sensul introducerii dreptului de preempțiune al titularilor licențelor/permiselor de exploatare la cumpărarea terenului aferent exploatarei, în cazul vânzării unui teren aflat în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere pe bază de licență ori permis de exploatare; completa Legea nr. 102/2014 cu alin. (3) la art. 14, în sensul posibilității statului sau a unităților administrativ-teritoriale de a concesiona prin atribuire direct către persoane fizice locurile de înhumare sau de păstrare a urnelor de cenușă din cimitirele sau din zonele special amenajate ale crematoriilor aflate în proprietatea sau administrarea lor.

51. În forma adoptată de Camera decizională, Camera Deputaților, legea criticată elimină toate modificările aduse Codului administrativ; completează Legea minelor nr. 85/2003 cu art. 382, în sensul introducerii posibilității de concesionare prin atribuire directă a bunurilor aflate în proprietatea publică și/sau privată a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere, precum și a terenurilor situate în proximitatea exploatarea miniere active, care nu fac parte din concesiunea existentă către operatorii economici titulari ai unui drept de exploatare și/sau explorare conferit de autoritatea competentă; completează, în mod identic cu forma adoptată de

Senat, Legea nr. 102/2014 cu alin. (3) la art. 14, în sensul posibilității statului sau a unităților administrativ-teritoriale de a concesiona prin atribuire directă către persoane fizice locurile de înhumare sau de păstrare a urnelor de cenușă din cimitirele sau din zonele special amenajate ale crematoriilor aflate în proprietatea sau administrarea lor.

52. Referitor la principiul bicameralismului, în jurisprudența sa, Curtea a dezvoltat o veritabilă doctrină a bicameralismului și a modului în care acest principiu este reflectat în procedura de legiferare. Ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53). Legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, drept care autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de o singură Cameră (spre exemplu, Decizia nr. 393 din 5 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 16 iulie 2019, paragraful 66, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 32, sau Decizia nr. 1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008). Ca urmare, dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptat/adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, precitată, paragraful 53).

53. Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură să afecteze principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, precitată, paragraful 54). Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate. Este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 55). Bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice.

54. Curtea a mai constatat că art. 75 alin. (3) din Constituție, folosind sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptat/adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătut/dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat că, în acest caz, Camera decizională nu poate însă modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator (Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, paragraful 34, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 56). Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.029 din 8 octombrie 2008, precitată, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Decizia nr. 355 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 8 iulie 2014, paragraful 38, Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, precitată, paragraful 39, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragraful 29, sau Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, precitată, paragraful 32).

55. Aplicând aceste considerente în cauza de față, Curtea observă, referitor la soluția legislativă propusă de inițiatori, că, potrivit art. 312 alin. (1) din Codul administrativ (cu denumirea marginală *„Reguli generale pentru atribuirea contractului de concesiune de bunuri proprietate publică”*), concedentul are obligația de a atribui contractul de concesiune de bunuri proprietate publică prin aplicarea procedurii licitației. Prin urmare, Curtea constată că regula în materia concesiunii bunurilor proprietate publică o constituie atribuirea prin licitație publică. Excepțiile de la această regulă sunt stabilite limitativ de prevederile art. 315 alin. (1) din Codul administrativ, potrivit căruia bunurile proprietate publică pot fi concesionate prin atribuire directă companiilor naționale, societăților naționale sau societăților aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea entităților prevăzute de lege, care au fost înființate prin reorganizarea regiilor autonome și care au ca obiect principal de activitate gestionarea, întreținerea, repararea și dezvoltarea respectivelor bunuri, dar numai până la finalizarea privatizării acestora, precum și prin hotărâre a Guvernului pentru societățile cu capital integral sau majoritar de stat care și-au asumat anterior trecerii bunului în proprietate publică diverse obligații juridice pentru aceste bunuri, pe perioada existenței acestor obligații. Prin urmare, scopul inițiatorilor legii criticate era introducerea unei noi excepții de la regula instituită la art. 312 alin. (1) din Codul administrativ, și anume concesiunea prin atribuire directă către persoane fizice a locurilor de înhumare sau de păstrare a urnelor de cenușă din cimitirele sau din zonele special amenajate ale crematoriilor aflate în proprietatea statului sau a unităților administrativ-teritoriale.

56. Curtea constată că atât în Camera de reflecție, cât și în Camera decizională, au fost aduse completări propunerii legislative ce vizau modificarea și completarea Legii minelor nr. 85/2003. Însă, din compararea formelor dezbătute și votate

în cele două Camere ale Parlamentului, reiese că, deși Camera de reflecție dezbătuse și votase introducerea art. 38² în Legea nr. 85/2003, în sensul introducerii dreptului de preempțiune al titularilor licențelor/permiselor de exploatare la cumpărarea terenului aferent exploatarei, în cazul vânzării unui teren aflat în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere pe bază de licență ori permis de exploatare, Camera decizională a dezbătut și a votat o soluție legislativă total diferită, tot prin introducerea art. 38² în Legea nr. 85/2003, însă în sensul introducerii posibilității de concesiune prin atribuire directă a bunurilor aflate în proprietatea publică și/sau privată a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere, precum și a terenurilor situate în proximitatea exploatarea miniere active, care nu fac parte din concesiunea existentă către operatorii economici titulari ai unui drept de exploatare și/sau explorare conferit de autoritatea competentă.

57. Curtea observă că, potrivit Raportului comun al Comisiei juridice, de disciplină și imunități, Comisiei pentru industrii și servicii și Comisiei pentru administrație publică și amenajarea teritoriului din Camera Deputaților, amendamentul admis cu privire la introducerea art. 38² în Legea minelor nr. 85/2003, însă cu un conținut conceptual diferit față de cel din forma adoptată de Senat, a avut următoarea motivare: „Forma adoptată de Senat consacră, în favoarea titularilor de licențe sau permise de exploatare, un drept de preempțiune la cumpărare asupra terenurilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, ceea ce înseamnă posibilitatea dobândirii dreptului de proprietate. Camera decizională a reconsiderat această soluție, integrând-o într-un cadru mai larg, în care concesiunea prin atribuire directă constituie regula, iar vânzarea reprezintă un mijloc alternativ aflat la dispoziția autorității publice locale. În această formă, Camera Deputaților nu elimină intenția de reglementare exprimată de Senat, ci o asimilează și o subordonează logic regimului general al concesiunii. Astfel, forma decizională menține finalitatea urmărită de ambele Camere — aceea de a asigura accesul operatorilor economici la terenurile necesare activităților miniere —, modificând doar instrumentul juridic prin care se realizează această finalitate. Modificarea propusă este susținută de dispozițiile Codului administrativ, respectiv de art. 364 alin. (3) — *«Prin legi speciale se pot institui alte excepții de la procedura licitației publice»* și art. 306 alin. (4) — *«Prin legi speciale se pot stabili concesiuni cu durată mai mare de 49 de ani»*. Legea minelor nr. 85/2003 se aplică ca lege specială în raport cu Codul administrativ, întrucât reglementează în mod distinct și derogatoriu regimul juridic aplicabil activităților de exploatare a resurselor minerale — o materie sectorială de interes strategic, ce presupune investiții majore, reglementări tehnice proprii și un regim juridic particularizat asupra bunurilor afectate exploatarei. Pe cale de consecință, Legea minelor poate deroga în mod legitim atât de la obligația organizării licitației publice, cât și de la limita generală de 49 de ani a duratei concesiunii, atunci când natura și durata activității miniere o impun. (...) Modificarea formei adoptate de Senat, în sensul înlocuirii posibilității vânzării cu cea a concesiunii terenurilor utilizate pentru activități miniere, este impusă de necesitatea corelării normei cu ansamblul reglementării propuse de inițiator, care are ca obiect principal regimul juridic al concesiunii. Prin modificarea propusă de Camera decizională, nu se adaugă o reglementare nouă, ci se restrânge sfera drepturilor acordate, trecându-se de la posibilitatea dobândirii proprietății (vânzare) la posibilitatea dobândirii doar a folosinței (concesiune) (...)”

58. Curtea constată că această motivare nu poate constitui justificarea respectării principiului bicameralismului. Astfel, cu privire la completarea adusă Legii nr. 85/2003, Curtea reține că în forma adoptată de Senat această completare viza reguli privind vânzarea unui teren aflat în proprietatea *privată* a statului sau a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere pe bază de licență ori permis de exploatare, mai exact dreptul de preempțiune al titularilor licențelor/permiselor de exploatare la cumpărarea terenului aferent exploatarei. În schimb, în forma adoptată de Camera Deputaților, completarea adusă Legii nr. 85/2003 viza reguli privind concesionarea bunurilor aflate în proprietatea *publică* și/sau privată a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere, și anume introducerea posibilității de atribuire directă a bunurilor aflate în proprietatea publică și/sau privată a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere, precum și a terenurilor situate în proximitatea exploatărilor miniere active, care nu fac parte din concesiunea existentă, către operatorii economici titulari ai unui drept de exploatare și/sau explorare conferit de autoritatea competentă. Așadar, soluția legislativă dezbătută de Camera Deputaților cu privire la introducerea art. 38² din Legea nr. 85/2003 are altă finalitate și alt conținut juridic, ce se referă la concesionarea bunurilor proprietate publică a statului, față de soluția legislativă dezbătută și votată în Senat, care se referea la proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale. Prin urmare, în Camera decizională au fost dezbătute și votate noi reguli privind una dintre modalitățile de exercitare a dreptului de proprietate publică al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, și anume concesionarea prin atribuire directă, care, potrivit Codului administrativ, reprezintă excepția de la regula concesionării prin licitație publică. În concluzie, în Camera decizională a fost modificat regimul juridic al exercitării dreptului de proprietate publică asupra terenurilor pe care se desfășoară activități miniere sau a terenurilor situate în proximitatea exploatărilor miniere, fără însă ca aceste modificări să fi fost avute în vedere la dezbaterile din prima Cameră sesizată.

59. Așadar, Curtea constată că deosebirile majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale

Parlamentului, precum și configurația semnificativ diferită a formei adoptate de Camera Deputaților față de forma dezbătută și adoptată de Senat conduc la concluzia nesocotirii principiului bicameralismului, prin existența unei viziuni diferite a Camerei decizionale față de Camera de reflecție asupra anumitor elemente de substanță ale legii. Astfel, ca urmare a intervenției Camerei Deputaților asupra formei pe care Senatul a dezbătut-o și a votat-o, au fost modificate reglementări esențiale, care reasează viziunea legislativă asupra regulilor aplicabile concesionării — una dintre modalitățile de exercitare a dreptului de proprietate publică.

60. Având în vedere acestea și ținând cont de jurisprudența sa în materia principiului bicameralismului, Curtea constată că Legea pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare contravine dispozițiilor art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție.

61. Față de temeinicia motivelor de neconstituționalitate extrinsecă ce vizează însăși procedura de adoptare, reținută prin raportare la dispozițiile art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție privind principiul bicameralismului și care afectează legea în ansamblul său, Curtea constată că nu mai este cazul să examineze celelalte critici de neconstituționalitate intrinsecă formulate de autorul obiecției de neconstituționalitate ce vizează conținutul normativ al art. 1 din legea criticată, prin prisma încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta privind exigențele de calitate a legii, ale art. 35 privind dreptul la mediu sănătos, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 135 alin. (2) lit. a) și e) privind reguli referitoare la economia României și ocrotirea mediului înconjurător (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 140 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 14 mai 2019, paragraful 84, Decizia nr. 58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, paragraful 62, sau Decizia nr. 155 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 4 iunie 2020, paragraful 78).

62. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că Legea pentru completarea Legii minelor nr. 85/2003, precum și pentru completarea art. 14 din Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare, în ansamblul său, este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Ioana-Marilena Chiorean
Magistrat-asistent,
Cristian Nicolae Sima

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Békési Csaba Lajos
în funcția de președinte al Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 5 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 700/2012 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Békési Csaba Lajos se numește în funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1, prevederile art. 2 din Decizia prim-ministrului nr. 468/2025 privind unele măsuri pentru exercitarea atribuțiilor președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 29 septembrie 2025, își încetează aplicabilitatea.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 23 martie 2026.

Nr. 88.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

